

A SÁRKÁNY JELE folytatása

SÁRKÁNY- MÁGUSOK

fine selection

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JAYMIN EVE

JAYMIN EVE

SÁRKÁNY-
MÁGUSOK

Szuperlények
börtöne 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Travisnek minden olyan pillanatért,
amikor igazán nehéz szeretni egy író.*

És te mégis ezt teszed.

*Azt is köszönöm, hogy tízből nyolcszor te főztél vacsorát,
és hogy nyolc alkalomból csak négyszer panaszkodtál.*

1. fejezet

ROMÁNIA EGYSZERŰEN... BAROMI GYÖNYÖRŰ.

Nem tudom máshogy jellemezni a hófedte hegyeket és völgyeket, amelyeken áthaladtunk. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy akkor jártam először Stratfordon kívül, mégis tudtam, hogy van valami különleges ebben az érintetlen tájban. Ősi volt, a természet a maga leggyönyörűbb és legkegyetlenebb valójában.

A magángép, amivel elmenekültünk, két órája ért földet. Két Porsche Cayenne várt minket a reptéren, hóláncos kerekekkel, fel-tankolva, indulásra készen. Louis, a varázsló semmit sem bízott a véletlenre az utazással kapcsolatban. Könnyedén átjutottunk a határon, az örök épp csak egy pillantást vetettek vadonatúj személyigazolványainkra. A rendszer sem jelzett, amikor bevitték az adatainkat, amiről vagy Louis, vagy a Céh gondoskodott.

Azt kívántam, bár itt lenne a varázsló, hogy feltehessek neki pár kérdést. Például... nem is tudom... hová a fenébe megyünk? Rettentően szerettem volna hazatelefonálni, és hallani, hogy nem esett baja a szüleimnek. Aggódtam, hogy a Négyek megkörnyékezik Jonathont és Liendát, hogy kiszedjék belőlük, hol vagyok, de abban

a pillanatban nem volt lehetőségem utánajárni ennek. Elvégre le-nyomozhatnak minket, még akkor is, ha nyilvános telefonfülkéből beszélek. Várjunk csak... létezik még egyáltalán nyilvános telefon?

Enyhe megnyugvást adott a tény, hogy apám az alakváltók tanácsának vezetője és a falkavezér. Nagy hatalma van, és hozzá tekintélye is, mégis úgy véltem, hogy a billogosvadászokat ez nem nagyon hatja meg. Bár csak egyszer találkoztam velük, tudtam, hogy örültek, és semmi sem állítaná meg őket abban, hogy beteljesítsék az elhívásukat.

Nagy levegőt vettem, és igyekeztem a jelenre koncentrálni. Kétfelé váltunk: Braxton, Maximus, Mischa és én az első kocsiban ültünk, Jacob, Tyson és Grace – a gyógyító, aki utólag csatlakozott hozzánk – pedig a másodikban. Nekem az anyósülés jutott, Braxton vezetett.

Braxton és Maximus összezördült azon, hogy ki üljön a kormány mögé, de végül a sárkány győzött. Őszintén szólva eléggé ijesztőnek találtam ezeket a hegyláncokat, főleg hóval és jéggel borítva. Örültem, hogy a társaim nem kényszerítettek arra, hogy én döntsem el, ki vezesse a kocsit. A farkas és a sárkány énem elégedetten szunyókált. Az elmúlt néhány nap felfokozott hangulata ellenére – a Vanguardban töltött idő, hogy elfogtak és majdnem elraboltak az örült billogosvadászok – meglepően nyugodtnak éreztem magam.

Legbelül azonban aggódtam.

Az egyetlen információ, ami rendelkezésemre állt az úti célunkkal kapcsolatban, az a levél és térkép volt, amit Louis adott nekem. A jobb kezemben szorongattam őket. A reptéren nem akartam semmit sem elárulni a személyzetnek az úti célunkról. Tudom, paranoiás vagyok, de a Négyek a frászt hozták rám. Szerencsére pár kérdés után – és a döbbenetes román akcentusom ellenére – mostanra

nagyjából tudtuk, merre tartunk. Louis a Kárpátok egyik vonulatahoz küldött minket, az ukrán–román határ közelébe. Becslésem szerint nagyjából négyóránnyira feküdt a kis magánreptérről.

Kinyújtóztattam a lábamat a meglepően tágas kocsiban. Egyenletes légzésre figyeltem fel a hátam mögött, Mischa húzta a lóbórt a hátsó ülésen, Maximus mellett. Vámpír barátom kibámult az ablakon, sötét szeme a hóval borított, szépséges hegyláncokat pásztázta. Komor, jóképű arcáról eszembe jutottak a saját aggodalmaim. Több réteg téli ruhát viseltem, de tudtam, mi van alatta: a sárkány jele.

Szemmel látható emlékeztetője annak a titoknak, amit elhallgattam a húgom és a legjobb barátaim elől. Utáltam titkolózni, és szemétség volt tőlem.

Mintha csak olvasna a gondolataimban, Maximus kihúzta magát, és amikor odafordultam, hogy ránézzek, hátrahőköltem sárgásbarna szeme átható pillantásától.

– Mondanom kell valamit! – tört ki belőlem, idegességtől remegő hangon. Tudtam, hogy Braxton engem figyel a volán mögül. Éreztem a kék szeméből áradó átható forróságot, de nem engedtem, hogy elvonja a figyelmemet. – A sárkány jelével kapcsolatban...

Elhallgattam, amikor Mischa kinyitotta ragyogó zöld szemét. Hirtelen mindenki engem figyelt a rohadt autóban, ahogy összevissza habogok.

– Amikor elszabadult a jel energiája, akkor... átváltoztam.

Ez senkit sem lepett meg, mivel azt hitték, a farkas énemről beszélek.

– Sárkánnyá. Sárkánnyá váltottam.

Csend állt be. Természetesen Braxton már tudott erről, mivel velem volt Vanguardban. Nem kaptam levegőt, mardosott a bűntudat. Maximust eléggé megviselte, amikor legutóbb titkolóztam

előtte. Fogalmam sem volt, ezúttal hogyan fog reagálni. Mischa szólalt meg elsőként, izgatott hangon, nekem pedig minden akaratéromre szükségem volt ahhoz, hogy ne bámuljam meredten a vámpírt.

– Akkor ez megmagyarázza az álmaimat, igaz? Ha én is feloldom a jeleket védő varázsigét... akkor átváltozhatok sárkánnyá?

Mischa nem a mi világunkban nőtt fel, élete nagy részét emberek között töltötte, ezért nem értette, miért lehetetlen az, amit tettem. Nincsenek kettős alakváltók – léteznek ugyan fajok közötti hibridek, de az alakváltók csak egyetlen állat alakját képesek felvenni. Még a sárkány jelét viselő alakváltók is csak egyetlen lény alakját tudják felvenni, és az sosem sárkány, mert a sárkányok nem viselik a jelet. Nincs rá szükségük.

– Nem tudom, Misch – feleltem higgadtan. – Sosem hallottam még kettős alakváltóról, de mivel az ikertestvérem vagy, lehet, hogy veled is ugyanez fog történni.

Töprengő arcot vágott, az alsó ajkát harapdálta – olyankor szokta ezt csinálni, amikor ideges. Voltak sejtéseim arról, mi járhat a fejében.

Maximus továbbra is hallgatott, amitől összeszorult a szívem. Tudtam, hogy mindjárt elszabadul a pokol – vagy amikor ő úgy dönt, hogy robban. Amikor már nem bírtam tovább sem a feszültséget, sem a saját büntudatomat, elfordítottam róla a tekintetem, és ismét kibámultam az ablakon. Kényszerítettem magam, hogy másra figyeljek.

Azta!

Kissé előrébb hajoltam.

Az ideges vallomásom során beértünk egy kisvárosba. Ráérősen szemügyre vettem az érdekes helyieket. Az utcákon lófráltak,

csoportokba verődve beszélgettek, éttermekben ettek. Lenyűgözőnek találtam őket az extravagáns, egymáshoz nem illő meleg ruhákba csomagolva. Sem könyvben nem olvastam olyanokról, sem tévében nem láttam senkit, aki úgy öltözött volna, mint az utcán parádézók.

Sok szempár fordult felénk, és örültem, amiért a kocsi ablaka sötétített. Eltöprengtem, hogy a kíváncsiságuk pusztán annak szól-e, hogy idegenek haladnak keresztül a kis településükön, vagy annak, hogy az ilyen típusú jármű szokatlan látvány errefelé. A fenébe is, Louisnak arra kellett volna törekednie, hogy beolvadjunk, ne pedig kitűnjünk!

A táblákon, amik mellett elhaladtunk, többnyire román feliratok voltak, bár néhány szó ismerősnek tűnt, úgyhogy valószínűleg meg tudtam volna fejteni a településneveket. Legalább a számok ugyanazok voltak, így könnyen be tudtuk tartani az előírt sebességet. Megint lenéztem az összegyűrt papírra, végigfuttattam a szemem a térképen. A távolságok alapján, amiket Louis a kis településhez firkantott, közeledtünk az úti célunkhoz.

– Nem haragszom rád, Jessa.

A papírról elfeledkezve hátrafordultam. Biztos voltam benne, hogy némileg kétségbeesetten nézek a vámpír szemébe. Maximus volt a támaszom, nem bírtam volna elviselni, ha haragszik rám.

– De meg kell ígérned, hogy többé nem titkolózol előttünk! – Tudtam, hogy az *előttünk* alatt Jacobot és Tysont érti, tünde és boszorkánymester fivéreit. – Mégis hogyan védhetnénk meg rendesen, ha nem tudunk mindenről?

Braxton közbevágott.

– Jonathon aggódott, hogy ha Jessával tartunk, és közben megkapjuk az elhívást, akkor lehet, hogy mi is billogosvadásszá válunk.

Figyelmeztette a lányát. Jessa részben azért óvatos, mert az alfája ezt parancsolta neki.

Braxton meglehetősen hallgatólag volt azóta, hogy azon vitáztak a testvérével, ki vezessen. Kellemes volt hallani halk, rekedt hangját. Szerettem figyelni a finom metszésű arcát díszítő gödröcskéket, de az azokat előidéző boldog mosoly abban a pillanatban elérhetetlennek tűnt.

Maximus morgott, a hang a mellkasa mélyéről tört fel. Belere-megett a szűk tér.

– Baszki, most komolyan azt mondd, hogy az apád gyakorlatilag eljátszott a gondolattal, hogy levadászhatunk téged?

Megráztam sűrű, fekete hajamat, ami selymesen simult a nyakamra.

– Szerintem valójában nem hiszi ezt, de a figyelmeztetése egyértelmű volt.

Maximus halkan morgolódott tovább, miközben vészjósló pillanásokkal nézett körbe, de tudtam, hogy ez nem nekünk szól. Bele-néztem a visszapillantó tükörbe, ahogy az elmúlt néhány órában is tettem, és megállapítottam, hogy a második fekete Porsche még mindig követ minket. Észrevettem, hogy Braxton is sűrűn a tükörbe néz.

Egyre ritkultak az épületek, ahogy elhagytuk a kisvárost, és megindultunk a hegyekbe. A keskeny út egyik oldalán mély szakadék tátongott, és Braxtonnak lassítania kellett, ahogy a havas, alattomos utak elkezdtek jelentősen gátolni a haladásunkat. Ennek ellenére továbbra is könnyedén tartotta a kormányt, szóval szerintem nem aggódott túlságosan.

Én azonban ritkán ülök járművekben. Hiányzott az otthoni erdő. Futni akartam, de elfojtottam ezt a vágyamat, a testemet előntő

többivel együtt. Az éhség volt a legsúlyosabb. Bár ettünk a gépen, megint éhes voltam. Az átkozott hideg miatt az anyagcserém felgyorsult. A ruháim alapján fogytam az elmúlt stresszes hetekben, és ez nem volt ínyemre. Egy lányon igenis legyen mit fogni! Amint elkezdek hasonlítani Giseldára, az ÖE-mre (azaz ősellenségemre), felkötöm magam.

– Ajánlom, hogy Louis barátja kajával várjon minket – motyogtam, tekintetemet továbbra is a körülöttünk magasodó hegyekre szegezve.

Mischa előrehajolt, az arca majdnem az enyémmel volt egy magasságban a két ülés között.

– Közeledünk? Mit ír a levél?

Kinyitottam az öklömet, lenéztem a gyűrött lapra, és meglepetten pislogtam.

– Mi a fene? Eltűnt... – Braxtonhoz fordultam. – Az előbb még itt volt, most meg eltűnt az írás!

Braxton halkán elkáromkodta magát, szeme a kezemre siklott. Lassított, lehúzta az ablakot, mire sarkvidéki levegő áramlott be, aztán jelzett valamit Tysonnak, a másik kocsni sofőrjének. Úgy tippelem, keresik, hogy hol tudnak félrehúzódni. Sajnos nem a legjobb helyen álltunk meg, és nem volt nálunk telefon sem. Louis elkobozta mindenki kütyüjét, hogy még véletlenül se használhassuk. Tudtuk, hogy nemsokára szerzünk majd kártyás, eldobható telefont – de jelen helyzetben a *nemsokára* nem segített.

Megfordítottam a lapot, de a hátulja is üres volt.

– Megölöm azt a rohadt varázslót! – hangzott el Maximustól a szokásos mondat. Hatalmas testével a kocsni közepére hajolt.

Braxton előredőlt, és alaposan felmérte a helyzetet.

– Nincs más választásunk, muszáj ezen az úton maradnunk. Nem tudok megfordulni. Majd egyeztetünk a többiekkel, amint elég széles lesz az út. Talán Tyson tudja, mi történt a levéllel.

Tyson elég erős boszorkánymester volt, de még nem varázsló. A négyes ikrek – valamint Mischa és én – huszonkét évesek voltak, ami egy mágiahasználó esetében még túl fiatal ahhoz, hogy varázsló legyen. Louis harmincévesen érte ezt el, és ezzel szerintem ő a természetfeletti lények történetének legfiatalabb varázslója. Tyson azt tervezte, hogy elorozza tőle ezt a címet. Nagyon reméltem, hogy boszorkánymester barátom képes lesz leolvasni valamit erről a papírról, különben cseszhetjük.

Nemcsak alkonyodott, hanem hóvihár is készülődött. A paranormálisok rendkívül jól látnak éjszaka, és a reflektor bevilágította az utat, de így is rosszak voltak a látási viszonyok.

Mischa zöld szeme ide-oda járt, figyelte az egyre sűrűsödő havazást és a változó terepet az ablakon keresztül.

– Nem kellene megállnunk éjszakára? – kérdezte remegő hangon. – Ugye nem fogunk szakadékba hajtani?

Braxton majdnem elmosolyodott.

– Bízz bennünk... Sárkány vagyok, páratlanok a reflexeim, és remek a látásom. Nem fogok szakadékba hajtani.

Sárkány. A szavai eszembe juttatták azt a pillanatot, amikor furcsa, szőrös sárkánnyá változtam. Nem viccelt azzal kapcsolatban, hogy a sárkányok érzékei páratlanok.

Az általam látott színek elképesztően erőteljesek voltak, mintha a sárkányok sokkal többet tudnának érzékelni a fény spektrumból, mint más lények – mint bármely más lény, amivé átváltoztam, ami természetesen csak farkas és ember, de valószínűleg így is igazam van. A sárkányok különlegesek.

A tekintetem ismét a visszapillantó tükörrre tévedt. Alig tudtam kivenni Tyson fekete autójának körvonalait, csak a fényszórót időnként.

– Ty viszont nem sárkány – emlékeztettem Braxtont.

Rám villantotta kék szemét, ami egy pillanatra a felhőtlen, tavaszi égre emlékeztetett. Izzott köztünk a levegő. A gyomrom összeszorult a sükségtől, a vágytól és a szenvedélytől. Kényszerítettem magam, hogy emlékezzem arra, miért nem vagyok hajlandó kockára tenni a barátságunkat. Abban a pillanatban nem tudtam felidézni egyetlen hathatós okot sem.

Braxton megkegyelmezett nekem, amikor elfordult. Ismét lehúzza az ablakot, hogy valami mást jelezen.

A szokásosnál nehezebben kaptam levegőt, a szívverésem felgyorsult, a gondolataim cikáztak. Mi a fene van velem?

Mióta összezártak minket Vanguardban, olyan volt, mintha a kapcsolatunk megváltozott volna. Huszonkét évig legjobb barátok voltunk, most azonban fogalmam sem volt, merre tartunk. Bármennyire is túlfűtöttek voltak a gondolataim, kételkedtem benne, hogy megéri-e kockáztatni a barátságunkat. Mi van, ha nem illünk össze? Mi van, ha valami később elvlaszt minket? Mi van, ha egyikünk megtalálja élete párját?

Olyan sok a *ha*... Megfájdult a fejem attól, hogy ezeken töprengtem. De a legnagyobb kérdés az volt, hogy mi van, ha Braxton nem érzi ugyanezt. Talán erőltetni próbálok valamit az újonnan felfedezett érzelmeim miatt? Ha én teszem meg az első lépést, lehet, hogy elutasít, és azt nem biztos, hogy túlélném.

A fenébe is! Nem vagyok hajlandó ezen tovább agyalni!

Maximus közém és Braxton közé emelte hosszú karját, és egy táblára mutatott.

– Úgy tűnik, ott van egy kilátó vagy forduló.

Kellett egy pillanat, hogy összpontosítani tudjak. Szólítottam a farkas éneket, hogy segítsen, és végre megláttam, miről beszél. Braxton lehajtott a főútról, és balra fordult. A kerekek egy pillanatra nem tapadtak az úton, de aztán Braxton visszanyerte uralmát a csúszós út felett, és áthajtottunk a frissen hullott havon egy nagyobb, kör alakú, sík területre. Megkönnyebbülve láttam, hogy a második jármű lehúzódik mellénk. Bár örültem, hogy láthatom a többieket, annak nem, hogy ki kellett szállnom ebbe a hidegbe. Szerencsére úgy tűnt, hogy ők jönnek át hozzánk.

Ez nem fog menni. A négy hatalmas – és úgy értem, az átlagosnál jóval természetesebb – fivér nem fog elférni ebben a kocsiban.

De valahogy sikerült. Braxton maradt a volán mögött, Maximus a helyemre ült. Én Jacob ölében kötöttem ki, Mischa Tysonéban. Szegény Grace, akinek vörös haját gyapjúsapka fedte, közöttünk szorongott a hátsó ülésen.

Tyson arcán a szokásos idétlen vigyor ült, és örültem, hogy a Grace és közte támadt korábbi feszültség érezhetően enyhült kicsit. Remélhetőleg a gyógyító boszorkány már túltette magát azon, hogy Tyson nevében kikoszaroztam sok évvel ezelőtt.

– Tudjátok, mi jutott eszembe? – Tyson mézszínű szeme ragyogott. – Mivel mindannyian nagyon fázunk...

Félbeszakítottam azzal, hogy áthajoltam Grace felett, és fejbe kólintottam.

– Fogd be!

Mischa az orrát ráncolta.

– Muszáj ilyen disznónak lenned, miközben az öledben ülsz?

A boszorkánymester elnevette magát, felvillantva gödröcskéit és fehér fogsorát.

– Azt akartam mondani, hogy jelen helyzetben nagy hasznát vesszük a túlélési alapismereteknek. Testmeleg és hasonlók.

Na persze, biztosan ezt akarta mondani.

Jacob erős karjával átölelt, és magához szorított. Kellemes volt, nem éreztem olyan feszültséget, mint Braxton esetében. Nem volt szexuális töltetű vonzás a négyes ikrek többi tagja és köztem.

Elfordítottam a fejem, és ismét a boszorkánymesterre néztem.

– Jutottál valamire a levéllel, Ty?

Tyson már öt perce forgatta a kezében Louis papírját. Eltöprengtem, vajon nem poénkodással próbálja-e palástolni a frusztráltságát.

– Semmire. Nyoma sincs varázslatnak. Se bűbájmaradványok, se Louis keze nyoma. Hogy a fenébe volt képes erre?

Braxton felmordult.

– Páratlan képességű varázsló, és alig várom már, hogy jól seggbe rúghassam.

Úgy tűnt, még mindig kissé morcos, mert kiütötték, és akarata ellenére feltették egy gépre.

Maximus elkapta a pillantásomat, amiről eszembe jutott, hogy el kell mondanom a titkomat Jacobnak és Tysonnak is, de nem volt alkalmas a helyzet. Nem bíztam annyira Grace-ben, hogy előtte fedjek fel ilyesmit, hiába ismertem régóta a gyógyító boszorkányt, elvégre ő is Stratfordban nőtt fel. Nem okozott gondot a gépen bevallani, hogy Mischa az ikertestvérem, és a sárkány jelét viseljük. De az a képességem, hogy sárkánnyá is tudok változni... az szigorúan bizalmas információ.

A farkas énem megmozdult, kezdte elveszíteni a türelmét. Nem örültem, hogy egy kocsiba vagyok zárva. Szerettem volna futni, szabadságra vágytam.

– Továbbmennél egy kicsit, Brax?

Nem kérdezett, csak kivette üresből a kocsit, és megindult előre. Valószínűleg jó szar ötlet volt a részemről arra kérni, hogy egy túlszűlt autót vezessen, de úgy éreztem, vagy továbbmegyünk, vagy begolyózok. Mivel Mischa és Braxton is alakváltók, ezért ők is biztosan érezték a késztetést.

Megint enyhült a vihar. Gond nélkül átvágtunk a puha havon, vissza a hegyi útra.

– Sajnálom, Jessa, de nem tudok segíteni. – Tyson visszaadta a levelet, és érdes hangon káromkodott néhányat.

Sóhajtvá kisimítottam a lapot. Furcsa volt – összehajtogattam, összegyűrtem, mások kezében is járt, és mégis... hibátlannak tűnt. Biztos, hogy mágia itatta át.

Egyre magasabbra jutottunk, és reméltem, hogy találunk egy helyet, ahol megfordulhatunk, különben farkassá változom, és visszasprintelek a másik kocsihoz. Ahogy ez eszembe jutott, a pergamen magára vonta a figyelmemet. *Tényleg világit?* Fokozatosan kivilágosodott, és egy pillanat múlva határozottan ragyogott.

Braxton megérezte, hogy történik valami.

– Mi az, Jess? – A visszapillantó tükörben a szemembe nézett. Lepillantottam a levélre.

– Maradj ezen az úton! – feleltem.

Jacob hozzám hajolt, és együtt meredtünk a tündöklő papírra. Ahogy haladtunk, az út hol lejtett, hol emelkedett, kanyargott a völgyek és csúcsok között, és aranyló szavak tűntek fel a papíron.

Jó úton jártok. Ez vezet a menedékhez, ahol a válaszokat találjátok. Kövessétek az utat, amíg el nem éritek a torlaszt, és gondoskodjatok róla, hogy Jessa lépje át elsőként a két világ közötti határt! Neki kell kezeskednie a többiekért, különben nem engedik

be őket a védelmi varázsigék. Mutasd meg nekik a jeledet! A jelszó románul van. Misticii Dragonilor. Sárkánymágusok.

Jacob szemébe néztem. Ugyanarra gondoltunk... Mi a fenében sántikál a varázsló? És kik azok a sárkánymágusok?

– Jess, Jake? – Braxton hangszínéből tudtam, hogy fogytán van a türelme.

– Basszus, bocsánat! Megint van írás a papíron – közöltem a néma autóban.

Jacob olvasta fel a többieknek a levelet – nagyon aranyosan ejtette ki a román jelszót –, mivel én azzal foglalatostkodtam, hogy újra és újra elolvastam a papírt, és igyekeztem az eszembe vésni Louis üzenetének minden egyes szavát.

Maximus hangja rántott vissza a valóságba.

– Szóval maradunk ezen az úton?

Nem válaszoltam azonnal, mert hol a hegyi utat, hol a papírt néztem. Ahogy számítottam rá, lassan derengeni kezdett egy térkép a papír alján.

– Igen, maradunk ezen az úton – jelentettem ki Braxton és Maximus közé hajolva.

Természetesen amint ilyen közel kerültem a sárkányváltóhoz, nem bírtam ellenállni az illatának. Mielőtt észbe kaptam, már az arcához simultam. Mit mondhatnék? Vigaszra volt szükségem, és abban ő a legjobb.

– Minden rendben? – kérdezte mély, dörmögő hangján.

Bólintottam.

– Szeretném, ha minél előbb véget érne ez a hónap. Tudni akarom, hogy mindörökre menekülöm és rejtőzködnöm kell-e, és csak mellékesen jegyzem meg, hogy ez az ezeréves évforduló elmehet a

jó bűdös francba. Elegem van abból, hogy ölbe tett kézzel várjam, mi fog történni a sárkánykirállyal...

Derengésre lettem figyelmes.

– Ott van! – kiáltottunk fel Mischával egyszerre.

A kocsiban minden fej balra fordult.

A nyílás a hegy oldalában jelent meg a semmiből. És az utolsó szelet tortámat – vagyis a négyes ikrekét, nem az enyémet – tenném rá, hogy egy ember soha nem látta volna meg. A bejárat az arany olyan árnyalatában ragyogott, ami Stratfordot is védi, hogy elretentsen minden nem természetfeletti lényt a belépéstől.

– Mit láttál? – kérdezte Maximus a homlokát ráncolva. Barna szeme ide-oda járt.

A kocsiban ülőkre néztem. Mischán kívül mindenki zavartnak tűnt.

– Pedig ott van – mondtam, visszafordulva a ragyogás felé. Még rá is mutattam, szóval nem kerülhette el a figyelmüket. Ha Braxton nem lassít, el fogunk menni mellette.

Átöleltem széles mellkasát.

– Állj meg, Brax!

Volt egy olyan érzésem, hogy tudom a magyarázatot. Biztosan a sárkány jeléhez volt köze, hogy csak én és Mischa láttuk a bejáratot. Erre utalt tehát Louis azzal, hogy a többieknek követniük kell engem. Mischa és én fogjuk beléptetni a többieket.

Pontosabban én leszek az, aki bemegy, mivel Mischa kevés kiképzést kapott, és még nem kapcsolódott össze a sárkány énjével – már ha egyáltalán van neki.

Braxton lehúzódt az út szélére, egy kis kavicsos részre, ahol épp csak elfért a kocsi. Gyakorlatilag még félig az úton voltunk, de nem volt más választásunk.

– Mi a baj, Jess? – A szemembe nézett, és biztosan tudtam, hogy ebben nem fog velem egyetérteni.

Az arcához hajoltam. Láttam lélegzetelállítóan kék szemét, ami mostanában több okból is álmatlan éjszakákat okozott nekem.

– Kénytelen leszel bízni bennem. Meg kell tennem valamit, ami nek nem fogsz örülni.

– Szó sem lehet róla! – vágta rá. Azonnal felülkerekedett a sárkány énje, és megláttam azt a hajthatatlan lényt, aki a személyisége szerves része volt. – Ha kiteszed a lábad a kocsiból, velem gyűlik meg a bajod!

A sárkány és a farkas énem hasonló stílusban válaszolt. Nem szeretik, ha megmondják nekik, mit csináljanak, még akkor sem, ha tudtam, Braxton azért viselkedik így, mert szeret, és mindenáron távol akar tartani a veszélytől. Szerintem Braxton a széltől is óvna, és ha tehetné, biztonságba helyezne egy isten háta mögötti helyen.

Maximus szemébe néztem, aki sóhajtva aprót bólintott. Bár a vámpír arcvonásai megfeszültek, tudtam, hogy mellettem áll. Főleg azért, mert nem volt *pontosan* tisztában a tervemmel. Előrehajoltam, cuppanós pusztit nyomtam Braxton arcára, majd mielőtt megfoghatott volna, kivágtam az ajtót, és kiugrottam Jacob öléből.

Braxton elkáromkodta magát, de én nem néztem hátra. Maximus úgyis beveti a testi erejét, hogy visszatartsa a fivérét. Nem lesz sok időm, mivel senki sem képes Braxtont visszatartani, de remélhetőleg annyi épp elég lesz. Nem szívesen rohantam az ismeretlenbe a falkám nélkül, de Louis üzenete egyértelmű volt: nekem kell elsőnek belépnem. És nem volt kedvem végigülni egy hatórás vitatkozást a Compass fivérekkel, akik végül morogva engedélyt adnak. Inkább azonnal cselekedtem.

Ráadásul a farkas énem egy kissé vakmerőnek érezte magát a többórnyi bezártság után.

A jeges hidegtől elakadt a lélegzetem, de bekapcsolt az anyagcserém, megindult a vérkeringésem, és forróság öntötte el a testemet. A kocsí egy kis tisztástól nagyjából kilenc méterre állt meg. Az aranyló ragyogás miatt egy pillanatra megtorpantam, de bíztam benne, hogy Louis nem küldene semmilyen zűr közepébe.

Ugye?

Átkeltem a két világ közötti határon, és a következő pillanatban beszippanzott a másik oldal. Sajnos nem talpra érkeztem. Fejjel lefelé lógtam, egy háló fogságában, ami túl erős volt ahhoz, hogy szétszakítsam.

Eszembe jutott a levél, és úgy döntöttem, itt az ideje kimondani a jelszót, hacsak nem akarom életem hátralévő részét kötözött sonkaként tölteni. Habozás nélkül megszólaltam:

– *Misticii dragonilor.*

2. fejezet

OLYAN VAKÍTÓ FÉNYESSÉG TÁMADT, hogy alig láttam valamit. A háló nem engedett. Sőt, minél tovább lógtam ott, annál szorosabbnak éreztem. Fogytán volt a türelmem, ilyenkor nem ajánlatos újabb akadályokat gördíteni eléem. A farkas éneket eléggé megviselte az utazás és a kocsiban töltött órák, ezért kész volt átváltozni és seggbe harapni minden olyan ostobát, aki ujját mer húzni velünk.

Nagyon reméltem, hogy valaki kihúzza nálam a gyufát, miután kiszabadulok.

Le kellett valahogy vezetnem az indulataimat. Minden erőmmel a sárkány énemre koncentráltam, de szerencsére még képes voltam annyira tisztán gondolkodni, hogy ne felejtsem el, a Négyek üldöznek. Nem hívhattam fel magamra a figyelmüket. Úgy tudtam, hogy a közelben kell lenniük ahhoz, hogy beazonosítsák, hol vagyok, de állítólag néha a világ bármely részén megérik egy erős billogos jelenlétét. Én pedig tudtam, hogy nagy hatalommal bírok.

– *Misticii dragonilor!*

Ezúttal vicsorogva mondtam ki a jelszót, azon töprengve, hogy vajon az esetlen román kiejtésem az oka-e annak, hogy korábban nem történt semmi.

A fény felragyogott, a következő pillanatban szabad voltam. A majdnem kétméteres zuhanás alatt sikerült megfordulnom és finoman talpra érkeznem – szerencsére a természetfeletti gének nem csak a csinos külsőről szólnak. Felemeltem a fejem, és egy taláros férfit pillantottam meg. Sötétszürke ruhájával és csuklyájával beleolvadt a szürke kőalagútba, amelyben álltunk.

Némán szemügre vett. Nem tettem hirtelen mozdulatot, mindössze kiegyenesedtem, hogy ne kelljen guggolnom. Százhatvan centi magas vagyok, a férfi pedig nagyjából tizenöt centiméterrel magasodott fölém, ami nem volt ínyemre. Néhány hosszú morgás remegtette meg a mellkasomat.

Nem tetszett, hogy nekem kell először megszólalnom – az alfalét, a dominancia és hasonlók miatt –, de meg kellett védenem a falkámat.

– Biztonságos menedékre van szükségem nekem és hat barátomnak. – A hangom határozottan csengett, nem vagyok meghunyászkodó típus.

A férfi leengedte karba tett kezét. Az energiája furcsa rezgést árasztott. Tündének tűnt, de egyúttal... valami másnak is... én pedig nem szívesen tartózkodtam ismeretlen közelében. Minden izmom harcra készen megfeszült. Nem úgy tűnt, hogy a férfi támadni fog, de jobb biztosra menni.

Szétártá a karját, mintha közelebb akarna hívni magához. Még mit nem!

– Légy üdvözölve a menedékhelyen, a mágusok városában! – Halkan szólalt meg, enyhe akcentussal beszélt. Nem románnak

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hangzott, sokkal inkább... spanyolnak. – Félig már bent vagy. A másik félhez arra van szükség, hogy megmutasd a jeledet.

Habozás nélkül vetkőzni kezdtem. El tudtam képzelni, mennyire aggódnak odakint a fiúk. Nem hallottam semmit, a hegynek ezen az oldalán csend honolt, mintha hangszigetelt lenne. De tudtam, hogy a barátaimat megőrjíti a bizonytalanság.

Amikor a melltartóhoz értem, megpördültem, hogy a férfi lása a hátamon és az oldalamon húzódó fekete és vörös szimbólumot. A vállamtól a csípőmig tekergett és kígyózott a törzsi kultúrákat idéző sárkány. Még én sem láttam az egészet, mert nehéz volt szemügyre venni, és az igazat megvallva... nem sok időm volt eddig erre.

A tünde végigjártatta a tekintetét csupasz hátamon. Libabőrös lettem – melegebb volt ezen az oldalon, de attól még rettentően hideg. Kénytelen lesz abbahagyni a bámulást.

Szikrázó szemmel ránéztem.

– Végeztél? – Esküszöm, ha képes lettem volna lézert kilőni a szememből, megtettem volna, mert annyira dühbe gurultam. – Örülnék, ha nem húznád a drága időmet. Odakint a barátaim halálra fagynak, úgyhogy vagy engedd be őket, vagy engedd el!

Jó, kissé túloztam.

A férfi továbbra is rám meredt. Morogva magamra kaptam a trikómat, a hosszú ujjú pólómat és a télikabátomat. Úgy tűnt, a férfi végre befejezte a hátborzongató bámulást. Sarkon fordultam, hogy távozzak az erőtérből. Elegendem volt ebből a hülyeségből. Louis megörült, ha azt hiszi, ez a megfelelő hely számunkra.

– Állj! – hangzott az egyszerű, érthető parancs. Elengedtem a fülem mellett, és már majdnem az aranyló derengésnél jártam, amikor a férfi hozzátette: – Még sosem láttam a tiédhez hasonló jelet.